

דף יב.

עין משפט א

הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"א ה"י

הַמְקֻדָּשׁ בַּעֲלַת מוֹם לְמִזְבֵּחַ אֶף עַל פִּי שְׁלוֹקָה הִירִי זֹו
 נִתְקַדְּשָׁה וְתִפְדָּה בְּעֶרְךָ הַכֹּהֵן וְתִצָּא לְחֻלִּין וַיָּבִיֵא בְדַמְיָהּ
 קֶרְבֵּן. וְכֵן הַדִּין בְּבִהְמַת קְדָשִׁים שְׁנֵפֶל בָּהּ מוֹם. וּמִצְוֹת
 עֲשֵׂה הִיא לְפָדוֹת קְדָשִׁים שְׁנוּלָד בָּהֶן מוֹם וַיִּצְאוּ לְחֻלִּין
 וַיֵּאָכְלוּ שְׁנֵאמַר (דברים יב-טו) וְרַק בְּכָל אֹתוֹת נִפְשֶׁךָ
 תִּזְבַּח וְאָכַלְתָּ בָשָׂר. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁהַכֹּתוֹב מְדַבֵּר
 בְּפִסּוּלֵי הַמְקַדְּשִׁין שִׁפְדוֹ. וְכִבֵּר בְּאַרְנוֹ בְּעֶרְכֵּין שְׁזָה
 שְׁנֵאמַר (ויקרא כז-יא) וְאִם כָּל בְּהֵמָה טְמֵאָה אֲשֶׁר לֹא

צ. כסף משנה המקדיש בעל מום למזבח וכו'. בפרק קמא דתמורה (דף ה') המקדיש בעלי
 מומין לגבי מזבח אע"פ שהוא בלא תעשה מה שעשה עשוי. ומה שכתב ותפדה בערך
 הכהן ותצא לחולין ויביא בדמיה קרבן. בסוף תמורה תניא (דף ל"ב) אם כל בהמה טמאה
 אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' והעמיד את הבהמה לפני הכהן והעריך אותה בבעלי
 מומין שיפדו הכתוב מדבר וכתב שם רש"י דע"כ בקדשי מזבח מיירי. ומה שכתב וכן הדין
 בבהמת קדשים שנפל בה מום. שם אמרינן לר' יוחנן דהאי ברייתא כוותיה דאותה למעוטי
 בעל מום מעיקרו שאינו בכלל העמדה והערכה לדברי הכל וקשה היכי רבינו לא מפליג
 ביניהו ואפשר שרבינו פסק כלוי דאמר התם הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל
 מום ואע"ג דאקשינן ללוי והכתיב אותה ואסיקנא בקשיא אשכחן דמסיק בקשיא והלכתא
 כוותיה וכיון דלוי קשיש מרבי יוחנן פסק רבינו כוותיה ועי"ל דכרבי יוחנן פסק רבינו
 דע"כ לא אמר ר' יוחנן אותה למעוטי בעל מום מעיקרו אלא לומר דבעל מום מעיקרו
 אפילו אם מת נפדה דלא בעינן בהו והעמיד אבל בכשהוא חי לדברי הכל נפדה הוא בערך
 הכהן וזה עיקר שהרי כן כתב רבינו בסמוך גבי מה בין בעלת מום קבוע לבעלת מום עובר:
 ומצות עשה היא לפדות קדשים שנולד בהם מום וכו'. בפ"ב דבכורות (דף ט"ו ע"א): וכבר
 ביארנו בערכין פ"ה שזה שנאמר וכו'. בסוף תמורה דף ל"ג ע"א ובריש פרק על אלו מומין
 ל"ז ע"ב:

יְקָרְיֶבוּ מִמֶּנּוּ קָרְבָן לַה' שֶׁהוּא מְדַבֵּר בְּבַעֲלֵי מוֹמֵיִן
שֶׁנִּפְדּוּ:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"א

קְדָשֵׁי מִזְבֵּחַ שֶׁמֵתוּ קִיצָאוּ מִיַּדִּי מְעִילָה דְבַר תּוֹרָה. אָבֵל
מוֹעֲלִין בָּהֶן מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים. וְכֵן אִם נִפְסְלוּ בְּדַבְּרֵים

ק. כסף משנה קדשי מזבח שמתו וכו'. מימרא דר"י בפ"ג דמעילה (י"ב) ובריש מעילה
שם. ואיכא למידק אמאי נקט רבינו קדשי מזבח הא ר"י קדשים סתם נקט. וי"ל
דלרבנותא נקט קדשי מזבח וכ"ש קדשי בדק הבית ועוד משום דבהאי פירקא עסיק בדיני
קדשי מזבח מש"ה פתח בהו. ומ"ש וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהם הקרבנות מועלים
בהם מד"ס בד"א בשלא היה להן שעת היתר לאכילת כהנים וכו' כיצד קדשי קדשים שנפסלו
קודם שיגיע הדם למזבח כהלכתן כגון ששחטן בדרום אע"פ שקיבל בצפון וכו' עד שהרי לא
היה להם שעת היתר. משנה בריש מעילה קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלים בהם שחטן
בדרום וקיבל דמן בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום זורק כלילה שחט כלילה
וזרק ביום או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן מועלים בהם כלל אמר ר' יהושע כל שהיה
לה שעת היתר לכהנים אין מועלים בה וכל שלא היה לה שעת היתר לכהנים מועלים בה
אי זו היא שהיה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואי זו היא שלא היה
לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקיבלו פסולים וזרקו את
דמה. ומ"ש רבינו או שזרקוהו פסולים אע"פ שקיבלוהו כשרים. שם נחלקו חזקיה ור"י אי
סגי בנראה לזריקה דהיתר זריקה שנינו או בעי שעת היתר אכילה דחזקיה סבר היתר זריקה
סגי הילכך כל שנתקבל הדם שלא בהכשר סגי להוציא מידי מעילה ור"י סבר דלא אלא
שיזרק בהכשר ויותר באכילה ופסק רבינו כר"י מפני ששם הביאו כמה ראיות לדבריו ואע"ג
דשנינהו חזקיה שינויי דחיקי נינהו ועוד דסוגיא דפי"ב דמנחות כר"י רהטא. ובגמ' אתמר
עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו ירדו רב יוסף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה
לא תיבעי לך דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש וכו' תנן קדשי קדשים
ששחטן בדרום מועלין בהם בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא מאי מועלים בהם
מדרבנן ואע"ג דהא דאוקימנא מתני' דקתני מועלין בהם מדרבנן אליבא דרבה הוא משמע
דלרב יוסף מועלין בהם מדאורייתא ובמסקנא בגמרא אסיקנא לרבה כתיובתא והוי משמע
לכאורה דכיון דהלכה כרב יוסף ולדידיה מועלין דקתני מתני' הוי דאורייתא הכי נקטינן כי
דייקינן בה נקטינן דמועלים בהם דקתני מתני' היינו מדרבנן משום דהא דאוקימנא מתני'
דמועלין בהם היינו מדרבנן לרבה אבל לרב יוסף הוי מדאורייתא היינו אליבא דר"ש אבל
לר' יהודה הא אמרינן דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו וא"כ אין מועלין בהם מדאורייתא

שִׁיפְסֹלוּ בְּהֵן הַקָּרְבָּנוֹת שֶׁכָּבַר בְּאַרְנוּם מוֹעֲלִין בְּהֵן
 מִדְּבָרֵי סוּפְרִים. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּשֵׁלָא הִיָּה לְהֵן
 שְׁעַת הֵתֵר לְאַכִּילַת כֹּהֲנִים. אָבֵל אִם הִיָּה לְקֹדֶשִׁי קֹדְשִׁים
 הַנְּאֻכָּלִים שְׁעַת הֵתֵר וְאַחַר כֹּךְ נִפְסְלוּ וְנִאֶסְרוּ בְּאַכִּילָה
 הוֹאִיל וְהֵתֵרוּ שְׁעָה אַחַת אֵין מוֹעֲלִין בְּאוֹתוֹ דְּבַר שְׁהִיָּה
 רְאוּי לְאַכִּילָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. כִּי־צַד. קֹדֶשִׁי קֹדְשִׁים שֶׁנִּפְסְלוּ
 קֹדֶם שְׁיִגִיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כִּהְלַכְתָּן כְּגוֹן שֶׁשְּׁחָטָן בְּדָרוֹם
 אֶף עַל פִּי שֶׁקָּבַל בְּצַפּוֹן אוֹ שֶׁשְּׁחָטָן בְּצַפּוֹן וְקָבַל בְּדָרוֹם.
 אוֹ שֶׁשְּׁחָט בַּיּוֹם וְזָרֵק בְּלֵילָה אוֹ שֶׁשְּׁחָט בְּלֵילָה וְזָרֵק
 בַּיּוֹם. אוֹ שֶׁשְּׁשָׂאָן בְּמַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן אוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם.
 אוֹ שֶׁקָּבְלוּ הַפְּסוּלִין אֶת דָּמָן אֶף עַל פִּי שֶׁזָּרְקוּהוּ כְּשָׂרִים.
 אוֹ שֶׁזָּרְקוּהוּ פְּסוּלִין אֶף עַל פִּי שֶׁקָּבְלוּהוּ כְּשָׂרִים. אוֹ
 שֶׁיִּצָּא הַדָּם וְהַבֶּשֶׂר כָּלוּ קֹדֶם זְרִיקַת הַדָּם. אוֹ שֶׁלָּן הַדָּם.
 בְּכָל אֵלוֹ מוֹעֲלִין בְּכֻלָּן לְעוֹלָם שְׁהָרִי לֹא הִיָּה לְהֵן שְׁעַת
 הֵתֵר. אָבֵל אִם הִגִיעַ הַדָּם לְמִזְבֵּחַ כְּמִצְוֹתוֹ וְאַחַר כֹּךְ לָן

וכיון דקי"ל הלכה כר' יהודה לגבי ר"ש כל שלא היה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין
 בה אלא מד"ס. ומ"ש או שיצא הבשר והדם כולו. ג"ל שט"ס יש כאן וצריך להגיה או שיצא
 הדם והבשר כולו דגרסינן בפ"ק דמעילה (דף ו' וז') אמר ר' יוחנן כי אמר ר"ע זריקה
 מועלת ליוצא שיצא מקצתו אבל יצא כולו לא, ופירש"י שיצא מקצת הבשר ולא יצא כולו
 דמיגו דמהניא זריקה למקצת שבפנים מהני נמי לההוא מקצת שיצא אבל יצא כולו לא וכו'
 דכמו דליתיה לבשר דמי אמר רב פפא לא אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר
 אבל יצא דם אין זריקה מועלת ליוצא ותניא כוותיה משמע בהדיא דדם אפי' יצא מקצתו
 אין זריקה מועלת דהא בשר אין זריקה מועלת בו אלא ביצא מקצתו ובההוא גוונא אמר
 דבדם אין זריקה מועלת. ומ"ש או שיצא מקצת הבשר קודם זריקת דמים וכו' שהרי היה לו
 שעת היתר לאכילה. כלומר ואח"כ זרק הדם וכמ"ש לעיל בסמוך דזריקה מועלת כשיצא
 מקצת הבשר:

הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵימורִין. אוֹ שְׁנַטְמָא הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵימורִין. אוֹ
 שְׂיִצָּא הַבֶּשֶׂר אוֹ הָאֵימורִין לַחוּץ. אוֹ שְׂיִצָּא מִקְצַת הַבֶּשֶׂר
 קֹדֶם זְרִיקַת דָּמִים. בְּכָל אֵלוֹ וְכִיּוֹצֵא בָהֶן אֵין מוֹעֵלִין
 בְּשָׂר בְּשָׂרָן שְׁהֵרִי הִיא לוֹ שְׂעַת הַתֵּר לְאַכִּילָה כְּמוֹ
 שְׂבֵאֲרָנוּ:

דף יב:

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב הי"א

כָּל דָּמֵי שְׁחִיטַת הַקֹּדְשִׁים אֵין מוֹעֵלִין בּוֹ יֵבִין לְפָנַי כַּפָּרָה
 בֵּין לְאַחַר כַּפָּרָה עַד שְׂיִצָּא לְנַחַל קְדָרוֹן. יִצָּא לְנַחַל
 קְדָרוֹן מוֹעֵלִין בּוֹ מִפְּנֵי שְׁהֵרִי נִמְכָּר לְגִנוֹת וְדָמֵי הַקֹּדֶשׁ.
 אֲבָל הַמְקִיז דָּם לְבִהְמַת קֹדְשִׁים הֵרִי הוּא אָסוּר בַּהֲנִיָּה
 וּמוֹעֵלִין בּוֹ. הוֹאִיל וְאֵינָהּ יְכוּלָה לְחִיוֹת בְּלֹא דָם הֵרִי
 הוּא כְּגוֹפָה:

ר. כסף משנה כל דמי שחיטת הקדשים אין מועלין בו. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"א).
 ומ"ש בין לפני כפרה בין לאחר כפרה. שם בגמרא: כתב הראב"ד אותה מעילה אינה אלא
 מדרבנן והכי איתא ביומא עכ"ל. הוא בפ' הוציאו לו (דף ג"ט). ומ"ש יצא לנחל קדרון
 מועלין בו. שם במשנה. ומ"ש אבל המקיז דם לבהמת קדשים הרי הוא אסור בהנאה ומועלין
 בו. מימרא שם (דף י"ב) ואיתא בפרק אין עומדין (דף ל"א) והכריח שם הר"ר יונה דמועלין
 בו מן התורה. וכתב הרא"ש דאפילו בדם קדשים קלים דאע"ג דליכא בהו מעילה איכא
 בהו איסורא דאורייתא:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה ה"ו

גדולי הקדש מועלין בהן ^ש. כיצד. הקדיש שדה והוציאָה
 עֲשָׂבִים אֵילָן וְעֵשָׂה פְּרוֹת מוֹעֲלִין בָּהֶן. אֲבָל הַמִּקְדִּישׁ אֶת
 הַבּוֹר רִיקָן וְאַחַר כֵּן נִתְמַלֵּא מַיִם. הַקְּדִישׁ אֲשֶׁפָּה וְאַחַר
 כֵּן נִתְמַלֵּאת זָבֵל. שׁוֹבֵךְ וְנִתְמַלֵּא יוֹנִים. הוֹאֵיל וְאֵינָן
 גְּדוּלֵי הַקְּדִישׁ אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן. וְכֵן הַזָּבֵל וְהַפֶּרֶשׁ שֶׁבַחֲצַר
 הַקְּדִישׁ לֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין. וּמָה יַעֲשׂוּ בָהֶן יִמְכְּרוּ
 וַיִּפְלוּ דְמֵיהֶן לְלִשְׁכָּה. מַעֲיֵן שֶׁהוּא יוֹצֵא מִתּוֹךְ שְׂדֵה
 הַקְּדִישׁ אֲסוּר לְהֵנוֹת בְּמַיִם שִׁיּוּצָאִין מִמֶּנּוּ בְּתוֹךְ הַשְּׂדֵה
 וְהִנְהֵנָה לֹא מַעַל. יֵצְאוּ הַמַּיִם חוּץ לַשְּׂדֵה מִתָּר לְהֵנוֹת
 בָּהֶן. עֲרֵבָה הַגְּדֵלָה בְּשְׂדֵה הַקְּדִישׁ לֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין.

ש. כסף משנה גדולי הקדש מועלין בהם וכו'. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"ג) פלוגתא דת"ק
 ור' יוסי ופסק כר' יוסי וצריך טעם למה. והר"י קורקוס ז"ל כתב שטעמו משום דבפרק
 הספינה (דף ע"ט) הובאה משנה זו ושנו הרישא בשם ר"י ושנו בברייתא אמר רבי נראין
 דברי ר"י לר' יוסי בבור ושובך משמע דקים ליה דת"ק היינו ר"י וידוע דר"י ורבי יוסי
 הלכה כרבי יוסי גם שם העלה רבה דפליגי ת"ק ורשב"א דבבור ושובך דוקא פליגי אבל
 בשדה ואילן ד"ה מועלין במה שבתוכן דגידולי הקדש הם הילכך הכי נקטינן גם פ"ד
 דפסחים נתבאר שמועלין בגדולי הקדש גבי שלשה דברים שעשו אנשי יריחו גם בתמורה
 פ"ז שנינו ומועלים בגידוליהם הילכך כרבי יוסי נקטינן עכ"ל : ומ"ש אבל המקדיש בור
 ריקן וכו'. שם במשנה. ומ"ש וכן הזבל והפרש וכו'. שם (דף מ"ו): ופירש"י הזבל הוא הפרש
 של קדשים שהוא בחצר ה"ה בכל מקום אלא שדרכו בחצר של הקדש. ומצאתי כתוב
 ללשכה לא לקיץ המזבח קאמר דא"כ הל"ל לנדבה אלא לשיירי הלשכה: מעין שהוא יוצא
 מתוך שדה הקדש וכו' עד ולא מועלין. משנה פ"ג דמעילה שם: כתב הראב"ד ערבה הגדילה
 א"א זה שיבוש שלא נאמר במשנה וכו'. ואיני יודע למה יאמר שהוא שיבוש למי שיפרש
 פירוש אחר שלא כפירושו: אילן של הדיוט הסמוך לשדה הקדש וכו'. ג"ז משנה שם שרשי
 אילן של הדיוט באים בשל הקדש ושל הקדש באין בשל הדיוט לא נהנים ולא מועלין.
 ובפרק לא יחפור (דף כ"ו): מקשה דמרישא משמע דבתר אילן אזלינן ובסיפא משמע דבתר
 קרקע אזלינן ומשני כאן בתוך ט"ז אמה כאן חוץ לט"ז אמה:

אֵילָן שֶׁל הַדְּיוּט הַסְּמוּךְ לַשְּׂדֵה הַקֹּדֶשׁ וְשָׂרְשׁוֹ יּוֹצֵאִים
בְּתוֹךְ הַשְּׂדֵה. אִם בֵּינוּ לְבֵין הַשְּׂדֵה שֶׁל הַקֹּדֶשׁ עַד שֶׁשׁ
עֲשָׂרָה אַמָּה הָרִי אוֹתָן הַשָּׂרְשִׁין שֶׁבְּתוֹךְ הַשְּׂדֵה אֲסוּרִין
וְהַנְּהֵנָה מֵהֵן לֹא מַעַל. הִיָּה הָאֵילָן רְחוּק יִתָּר עַל שֶׁשׁ
עֲשָׂרָה הַנְּהֵנָה בְּהֵן מַעַל. אֵילָן שֶׁל הַקֹּדֶשׁ הַסְּמוּךְ לַשְּׂדֵה
הַדְּיוּט וְשָׂרְשׁוֹ יּוֹצֵאִין בְּתוֹךְ הַשְּׂדֵה אִם הִיָּה בְּתוֹךְ שֶׁשׁ
עֲשָׂרָה אַמָּה מוֹעֵלִין בְּהֵן. הִיָּה רְחוּק יִתָּר עַל שֶׁשׁ עֲשָׂרָה
אַמָּה אוֹתָן הַשָּׂרְשִׁין שֶׁבְּתוֹךְ הַשְּׂדֵה הַדְּיוּט לֹא נִהְנֵין וְלֹא
מוֹעֵלִין:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג הי"ב

קֹדֶשִׁי הַמְּזִבַּח חֲלָבִן וּבִיצֵיהֶן תִּאֲסוּר לְהַנּוֹת מֵהֵן וְהַנְּהֵנָה
לֹא מַעַל לְפִיכָךְ וְלֹד הַקֹּדֶשִׁים וְכֵן וְלֹד הַמַּעֲשֵׂר לֹא יִינַק
מֵאֲמוּ אֶלָּא מִבְּהֶמָּה אַחֲרַת חֲלִין. וַיֵּשׁ לְאָדָם לְהַתְּנַדֵּב
וְלוֹמַר חֲלָב בְּהֶמָּה זֶה הַחֲלִין יִהְיֶה הַקֹּדֶשׁ לְוֹלָדוֹת
הַקֹּדֶשִׁים שְׂיִינְקוּהוּ כְּדִי שֶׁלֹּא יָמוּתוּ:

ת. כסף משנה קדשי המזבח חלבן וביציהן וכו'. משנה בפ"ג דמעילה (דף י"ב). ומ"ש
לפיכך ולד הקדשים וכן ולד המעשר לא יינק מאמו. גם זה משנה שם (דף י"ג). ומ"ש
ויש לאדם להתנדב ולומר וכו'. זהו פירוש רבינו במה ששנינו שם ואחרים מתנדבים כן ורש"י
פירש בע"א: כתב הראב"ד יהיה הקדש לולדות הקדשים א"א ואם יאמר יהיה הקדש
לולדות וכו'. ויש לתרץ שמ"ש רבינו יהיה הקדש היינו לומר יהא מזומן וכדברי הראב"ד.
ועי"ל שאפי' יאמר יהיה הקדש כיון שסיים ביה לולדות הואיל ותכף תיבה זו לזו ולכך
נתכוין מתחלה דבריו קיימין וכדא"ר יוסי בתמורה (דף י"א) גבי האומר עולה היא וולדה
שלמים:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג הי"ג

הַקְדִּישׁ בְּהֵמָה וְעוֹף לַמִּזְבֵּחַ אֶקְדָּשׁת דָּמִים כְּגוֹן שְׁאָמַר
דָּמִי בְּהֵמָה זֶה לְנִסְכִּים וְדָמִי בֶּן יוֹנָה זֶה לְשִׁלְמִים הָרִי הֵן
כְּקֻדְשֵׁי בְּדֵק הַבַּיִת וּמוֹעֲלִין בַּחֲלָבִין וּבְבִיצֵיהֶן כְּמוֹ
שִׁיתְבָּאָר:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה הי"ג

הַמְקֻדָּשׁ תְּרַנְגֵּלֶת לַמִּזְבֵּחַ מוֹעֲלִין בָּהּ וּבְבִיצָתָהּ. הַקְדִּישׁ
חֲמֹר לַמִּזְבֵּחַ מוֹעֲלִין בָּהּ וּבַחֲלָבָהּ. הַקְדִּישׁ תּוֹרִים לְבְדֵק
הַבַּיִת מוֹעֲלִין בָּהֶן וּבְבִיצָתָן כְּמוֹ שִׁבְאָרְנוּ:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה הי"א

אֶחָד הַמְקֻדָּשׁ לְבְדֵק הַבַּיִת דְּדָבָר הָרְאוּי לְחִזּוֹק הַבְּדֵק כְּגוֹן
אֶבֶן אוֹ קוֹרָה. אוֹ הַמְקֻדָּשׁ לְבְדֵק הַבַּיִת דְּדָבָר הָרְאוּי
לַמִּזְבֵּחַ כְּגוֹן כְּבָשִׂים וְתוֹרִים. אוֹ הַמְקֻדָּשׁ לַמִּזְבֵּחַ דְּדָבָר
הָרְאוּי לְבְדֵק הַבַּיִת כְּגוֹן אֶבֶן וְקוֹרָה. אוֹ הַמְקֻדָּשׁ לְזָהָה
וְלְזָהָה דְּדָבָרִים שְׂאִינָן רְאוּיִין לֹא לְזָהָה וְלֹא לְזָהָה כְּגוֹן
הַמְקֻדָּשׁ תְּרַנְגוּלִין וְחֹמֶץ וְצִיר אוֹ קֶרֶקַע אֶפְלוֹ הַקְדִּישׁ
אֲשֶׁפָּה מְלֵאָה זָבֵל אוֹ עֶפֶר אוֹ אֶפֶר. מוֹעֲלִין בְּכֻלָּן מִשְׁעָה
שֶׁהַקְדָּשׁוֹ עַד שֶׁיִּפְדּוּ דְּדָבָרִים הָרְאוּיִים לְהַפְדּוֹת:

א. כסף משנה הקדיש בהמה ועוף למזבח קדושת דמים וכו'. משנה וגמרא שם:

ב. כסף משנה המקדיש תרנגולת למזבח וכו'. משנה וגמרא פ"ג דמעילה (דף י"ב):

ג. כסף משנה אחד המקדיש לבדק הבית וכו'. משנה בפרק ג' דמעילה (דף י"ג). וציר
וחומץ שכתב רבינו. בת"כ פרשת ויקרא: